

Aivan kuten joka ikinen aamu, Sebastian raotti huoneensa ikkunan verhoja nähdäkseen, millainen päivä oli luvassa. Kirkas auringonpaiste tulvi sisään huoneeseen ja hän hyppäsi sängystä innoissaan suorittamaan aamuaskareitaan. Ei ollut ollenkaan epätavallista, että tämä nuori kirahvi pursusi energiaa heti herättyään, mutta tänään luvassa oli jotain aivan erityistä. Tänään oli Sebastianin ensimmäinen koulupäivä.

Aamupesu sujui Sebastianilta tavallista-
kin ripeämmin, mutta aamiaista hän ei
jostain syystä meinannut saada kurkusta
alas. Salaatinlehdet ja rypäleet tuntuivat
jumittuvan omituisella tavalla matkan
puolivälissä.

Ikuisuudelta tuntuneen ajan kuluttua
Sebastian sai kuitenkin lopulta vaivoin
viimeisteltä aamiaisensa ja oli valmis
lähtemään kouluun.

Hän puki päälleen takkinsa ja uudet kenkensä. Isä oli luvannut
ostaa hänelle kengät, jos hän opettelisi itse sitomaan kengännau-
hansa. Lupauksen kannustamana Sebastian olikin sitten harjoitel-
lut nauhojen sitomista niin ahkerasti, että osasi nyt tehdä sen
jopa silmät kiinni.

Isän saattaessa Sebastianin koululle suuri parvi perhosia tuntui lepattavan nuoren kirahvin vatsanpohjassa. Koulurakennuksen tullessa näkyviin Isä laski kätensä Sebastianin olkapäälle ja toivotti hänelle hyvää koulupäivää. Tämä sai perhoset katoamaan kuin taikauskusta ja itsevarmoin askelin poika marssi viimeiset metrit määränpäähensä.

Seuraavana aamuna kolme tuttua hahmoa tulivat pian näkyviin koulumatkan edetessä, mutta tällä kertaa Sebastian ei ollut huolissaan, olihan hän Jonathanin seurassa. **”Pitkäkaula päätti sitten ottaa henkivartijan mukaansa. Pelottaako noin kovasti kävellä yksin kouluun?”**

Ilkkuja oli taas norsutyttö. Hätäisesti Sebastian vilkaisi Jonathania. Jonathan näytti vihaliselta. Vihaisemmalta kuin Sebastian koskaan muisti hänet nähneensä. **”Paraskin puhuja!”** hän tiuskaisi tytölle. **”Itse tarvitset niitä kaksin kappalein edes usaltaaksesi avata suusi!”**

Tästäkö kolmikko kiivastui. **"Kuka sinäkin luulet olevasi raitahemmo?"**, kojoottitytön silmät siristyivät viiruiksi ja hänen äänensä muistutti hiljaista murinaa. **"Ei kuulu sinulle"**, Jonathan vastasi. **"Pitäkää te vain huoli omista asioistanne ja antakaa muiden olla rauhassa."** Näin sanottuaan Jonathan tarttui Sebastiania kädestä ja alkoi kävellä reippaasti eteenpäin, vetäen kirahviystävänsä mukanaan. Sebastian kompuroi hiukan ennen kuin kiihdytti Jonathanin rinnalle huudon kaikuessa heidän selkäänsä takaa: **"Odotas vain pitkäkaula, ei henkivartijasi voi sinua ikuisesti suojella!"**

”Älä välitä heistä”, Jonathan sanoi Sebastianille heidän käveltyä hetken eteenpäin. ”He ovat vain typeriä kiusaajia, luulevat olevansa muita parempia. Anna heille samalla mitalla takaisin niin he jättävät sinut rauhaan.”

Sebastian ei vastannut mitään. Jonathanin sanat eivät jostain syystä ollenkaan parantaneet hänen oloaan. Ei hän halunnut sanoa pahasti kenellekään. Miksi kukaan haluaisi tehdä sellaista? Mikseivät kaikki voineet olla kavereita keskenään?

Koulupäivän päätyttyä Sebastian taittoi kotimatkan taas yhdessä Jonathanin kanssa. Nähdessään kolmen hahmon seisovan puiden katveessa, Sebastian tunsi jo tutuksi tulleen, inhottavan tunteen kouraisevan vatsaansa. Aivan kuin nuo kolme varta vasten olisivat odottaneet häntä tienlaidassa.

